

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Z. J.**, zastoupený Mgr. Andrejem Lokajíčkem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 162040/2019/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 51 A 21/2020-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městysu Štěchovice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 24. 9. 2019, č. j. 3238/19/SUS/Dso, zamítl žalobcovu žádost o dodatečné stavební povolení na stavbu rekreační chaty na pozemku parc. č. st. XA, parc. č. st. XB a parc. č. XC v k. ú. P. u S. (dále také jen „stavba“). Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Dospěl k závěru, že v dané věci nepřicházelo v úvahu vedení řízení o změně stavby před jejím dokončením podle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), namísto řízení o jejím dodatečném povolení podle jeho § 129 odst. 3; stavební úřad podle něj nepochybil, pokud žalobcovo podání označené jako žádost

o dodatečné povolení i vzhledem k jeho obsahu nevyhodnotil jako žádost o změnu stavby před jejím dokončením (body 31 až 36 napadeného rozsudku). Žalobci se podle něj nepodařilo zpochybnit nosné důvody pro zamítnutí žádosti (body 37 až 40 napadeného rozsudku) a nepřisvědčil mu ani v tom, že správní orgány dostatečně neposoudily soulad s veřejným zájmem, že řízení bylo závislé na přestupkovém řízení a že nebyl dostatečně poučen o svých procesních právech (body 41 až 43 napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že v roce 1998 získal na základě sloučeného územního a stavebního řízení povolení k odstranění původní chaty a výstavbě chaty nové, z finančních důvodů však vystavěl jen suterén, jenž byl v roce 2000 zkolaudován. V roce 2018 oznámil stavebnímu úřadu (neměl v úmyslu jej obejít) zájem projekt dokončit, tj. odstranit původní chatu a postavit již umístěnou a povolenou chatu novou, po zahájení prací však stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Stěžovatel jej chtěl informovat o novém projektu na přestavbu chaty, dokument však nesprávně označil jako žádost o dodatečné povolení, načež jej takto stavební úřad v rozporu s jeho skutečným obsahem i posoudil, přestože stěžovatel neměl v úmyslu opustit původní projekt a budovat stavbu jinou. I přes určité změny projektu, jež nejsou neobvyklé a byly nutné vzhledem k odlišným zákonným a technickým požadavkům, jde stále o stavbu se stejným účelem vycházejícím z původního povolení. Projednány měly být pouze tyto změny a jejich soulad s veřejným zájmem, a to podle § 118 nebo podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Případně měl být stěžovatel vyzván k doplnění žádosti. Nemělo však být vedeno řízení o odstranění celé stavby, pomíjející povolení z roku 1998, díky němuž pro stavbu neplatí stavební uzávěra. Nařízeno mohlo být pouze uvedení stavby do souladu s povolením z roku 1998, tedy odstranění nepovolených změn. Výsledek řízení považuje za nespravedlivý, neboť na výjimku ze stavební uzávěry není právní nárok, a po odstranění stavby proto na svém pozemku zřejmě nebude moci zřídit žádnou stavbu.

[4] Podle stěžovatele nešlo o stavbu novou, ale již dříve povolenou, nepovolené jsou pouze její části. Zmínil novelizaci § 118 stavebního zákona, podle níž lze změnu stavby před jejím dokončením povolit i v průběhu jejího provádění, a nikoli pouze před jejím zahájením, pročez není krajským soudem citovaný rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010-101, přílehlavý. Správný není ani jeho závěr, že částečně realizovanou stavbu bylo možno legalizovat jen skrze řízení o jejím dodatečném povolení. Otázkou dodatečného povolení pouze nepovolených částí stavby na základě § 129 odst. 3 stavebního zákona se krajský soud vůbec nezabýval, přestože stěžovatel nemohl jinak než sladit předmět navazujícího řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s předmětem řízení o jejím odstranění, vymezeným stavebním úřadem. Jinými slovy, nemohl žádat o dodatečné povolení pouze změn stavby, když stavební úřad zahájil řízení o odstranění celé stavby. Na nesprávné vymezení předmětu řízení stěžovatel stavební úřad opakovaně upozorňoval.

[5] Stěžovatel poukázal na rozsudek krajského soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 55 A 89/2020-74, z něhož vyplývá, že i přes podstatné odlišnosti oproti původnímu projektu jde stále o stavbu se stejným účelem; přesto tuto právní otázku v napadeném rozsudku nepřipustně posoudil opačně. Dále poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne

pokračování

9. 10. 2019, č. j. 128766/2019/KUSK (o stěžovatelově odvolání proti rozhodnutí o přestupku), z něhož vyplývá, že povolení z roku 1998 dosud nepozbylo platnosti, takže nepovolenou je proto pouze s ním rozporná část stavby. Odlišným přístupem v tomto řízení byla porušena zásada legitimního očekávání (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233). Krajský soud nesprávně uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby není na přestupkovém řízení závislé. Žalovaný byl vázán rozhodnutím o přestupku, v němž byla řešena tatáž právní otázka, tj. charakter stavby, přesto se od něj bez odůvodnění odchýlil (viz komentářová literatura a rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2017, č. j. 2 As 267/2016-40). Stěžovatel již byl potrestán za přestupek a nařízením odstranění stavby je fakticky trestán podruhé. Stavební úřad vedl nezákonné řízení neodpovídající reálnému skutkovému stavu, nezvolil řešení v souladu s veřejným zájmem a se stěžovatelem jednal formalisticky a bez potřebného poučení, čímž porušil zásady materiální pravdy a součinnosti s dotčenými osobami. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že po zahájení řízení o odstranění stavby dne 23. 4. 2019 stěžovatel reagoval dne 20. 5. 2019 žádostí o dodatečné povolení stavby a předložil nový projekt na přestavbu chaty. Tvrdí sice, že šlo jen o změny chaty před jejím dokončením na základě povolení z roku 1998, ze správního ani soudního řízení však nevyplynulo, o jaké konkrétní změny (tj. části stavby, rozsah změn, hmotové a velikostní parametry) se mělo jednat. Stěžovatel měl ve své žádosti uvést, že nelegální je pouze část stavby, a toto své tvrzení doložit projektovou dokumentací uvedené změny zachycující, neb jej tížilo důkazní břemeno. Nebylo povinností stavebního úřadu tyto změny rozpoznávat a vyhledávat, a to obzvlášť za situace, kdy z fotografií místa stavby pořízených stavebním úřadem a původní projektové dokumentace bylo evidentní, že stěžovatel postavil oproti povolení z roku 1998 zcela jinou stavbu (o jiném půdorysu, výšce, umístění, hmotě a rozsahu). Jako předmět řízení o dodatečném povolení vymezil celou stavbu. Argumentace povolením z roku 1998 pomíjí, že v něm vymezené umístění není u stavby respektováno; mj. je oproti původně schválené půdorysné stopě pootočená, což má dopad i na její vzdálenost od sousedních nemovitostí. Nová projektová dokumentace přiložená k žádosti o dodatečné povolení neoznačuje zachování žádných komponentů původně povolené chaty, ani jinak nereflektuje projektovou dokumentaci předloženou v roce 1998, podle níž měla být stavba provedena v objemu třikrát menším, aby odpovídala charakteru okolních staveb v chatové oblasti.

[7] Aplikace § 118 stavebního zákona podle žalovaného nepřichází v úvahu, neboť nebyly prokázány nepodstatné či marginální změny a stavba již byla provedena. To, že v sobě stavba nezahrnuje část původně povolené chaty, vyplývá i ze sdělení obce Slapy z 15. 4. 2019, podle něhož byla původní chata odstraněna a nyní je prováděna stavba objektu nového. Stěžovatel si byl vědom stavební uzávěry a o možnosti udělení výjimky byl informován, přesto o ni nepožádal. Podle závazného stanoviska orgánu územního plánování z 25. 4. 2019 je stavba záměrem zcela nepřípustným. Stěžovatelovy představy o rekreačním využití pozemku jsou v kolizi s právem obce určit si koncepci a limity zástavby na svém území; stěžovatel se svými pozemky naložil způsobem přehlížejícím legitimní očekávání majitelů sousedních drobných rekreačních staveb ve srovnatelnou okolní zástavbu. Stěžovatel neprokázal naplnění požadavků § 129 odst. 3 stavebního zákona.

[8] Podle žalovaného také nelze souhlasit s názorem ohledně závislosti řízení o dodatečném povolení na řízení o přestupku spočívajícím v provádění nepovolených stavebních změn podle § 178 odst. 2 písm. d) a g) stavebního zákona. Žadatel o dodatečné povolení stavby musí vymezit předmět řízení způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o dané stavbě a jejím rozsahu, aby mohla být zachována jeho právní jistota o rozsahu práv plynoucích z následného rozhodnutí; správní orgán není vázán výsledkem přestupkového řízení. Ve stěžovatelově případě bylo navíc řízení o dodatečném povolení pravomocně ukončeno před pravomocným skončením řízení o přestupku dne 8. 6. 2020 (na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2020). Stěžovatel byl o možnosti žádat o dodatečné povolení stavebním úřadem řádně poučen. Jeho obecné a nepodložené tvrzení, že pouze část stavby je nelegální, je podle žalovaného účelové. Legální a zkolaudovaná je pouze garáž (sklad lodí a zahradního nábytku), jež není předmětem tohoto řízení. Za důvodné nepovažoval ani obecné námitky porušení zásad správního řízení. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[10] Stěžovatel namítá vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] spočívající v tom, že stavební úřad nesprávně posoudil jeho žádost v rozporu s jejím obsahem jako žádost o dodatečné povolení celé stavby namísto žádosti o povolení změny stavby před jejím dokončením či žádosti o dodatečné povolení pouze změn stavby nad rámec povolení z roku 1998. Měl posoudit pouze soulad těchto nepovolených změn s veřejným zájmem a případně nařídit pouze jejich odstranění. Tím, že tak neučinil, dostatečně jej nepoučil, ani nevyzval k doplnění žádosti, porušil zásady materiální pravdy a součinnosti s dotčenými osobami. Závěr, že se jedná o tutéž stavbu s pouhými změnami oproti stále platnému povolení z roku 1998, vyplývá i z přestupkového řízení, jehož výsledkem byl žalovaný vázán, stejně jako z navazujícího soudního řízení, jež stěžovateli založila legitimní očekávání ohledně právního režimu stavby. Rozhodnutím o přestupku a nařízením odstranění stavby byl nepřipustně potrestán dvakrát. Vzhledem ke stavební uzávěře je mu fakticky znemožněno zastavět svůj pozemek.

[11] Ze správního spisu vyplývá, že oznámením ze dne 30. 8. 2018 stěžovatel stavební úřad informoval o záměru dokončit stavbu v souladu se stavebním povolením ze dne 9. 2. 1998, č. j. 071-724/98/S/st., a původními výkresy zpracovanými Ing. arch. S. F. Realizována byla do té doby pouze podzemní část „stavba vedlejší – sklad lodí a zahradních potřeb“, zkolaudovaná v roce 2000. Dne 6. 2. 2019 bylo stavebnímu úřadu doručeno společné oznámení (podle § 96a stavebního zákona) záměru označeného jako „*přestavba chaty čp. 0761 – stav. povolení 071-724/98/S/st Změna stavby před dokončením*“ s tím, že se jedná o druhou etapu dle uvedeného stavebního povolení „*v přepracovaném provedení z roku 2018–2019*“. Stavební úřad jeho podání posoudil jako oznámení stavebního záměru (podle § 96 stavebního zákona) „*Přístavba, nástavba, stavební úpravy rekreační chaty evid. č. 0761*“ a vyzval stěžovatele, aby odstranil vady podání tím, že doplní předloženou projektovou dokumentaci a předloží stanoviska dotčených orgánů, výjimku ze stavební

pokračování

uzávěry a souhlasy vlastníků sousedních pozemků. Stěžovatel následně doložil mimo jiné grafické znázornění, z něhož je zřejmé, že rozměry a umístění stavby se od původně povolené chaty liší (mj. je širší a pootočená), přičemž i z průvodní zprávy projektové dokumentace zpracované Ing. A. vyplývá, že zatímco původně povolená chata měla mít půdorys 6 m na 9 m a výšku 6,4 m, stavba má půdorys 8 m na 12 m a výšku 8,95 m.

[12] Stavební úřad pak na základě kontrolní prohlídky ze dne 15. 4. 2019 stěžovatele vyzval k zastavení probíhajících stavebních prací, usnesením ze dne 17. 4. 2019 oznámení stavebního záměru odložil a oznámením ze dne 23. 4. 2019 zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 25. 4. 2019 bylo vydáno zamítavé závazné stanovisko Městského úřadu Černošice, orgánu územního plánování, č. j. MUCE 27537/2019 OUP, podle něhož má stavba téměř dvojnásobnou zastavěnou plochu v porovnání s průměrem staveb v okolí, převyšuje je o jedno podlaží a svým charakterem odpovídá spíše rodinnému domu, čímž výrazně narušuje ráz chatové lokality; sice je umístěna v místě původní chaty, svými parametry ji však značně přesahuje. Orgán územního plánování dodal, že se s ohledem na projektovou dokumentaci nejedná o stavební úpravy ani změnu stavby před dokončením, ale umístění stavby nové. I na základě ústního jednání na místě stavby dne 16. 5. 2019 pak stavební úřad rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019 nařídil stále běžící stavební práce zastavit.

[13] Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 20. 5. 2019 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání stěžovatele označené jako „*Žádost o dodatečné stavební povolení*“ a „*Přestavba a přístavba chaty č.0761 na pozemku XC k.ú. P. u S.*“. Uvedl v něm, že přestavbu zahájil na základě povolení z roku 1998, vzhledem k zastaralosti původní dokumentace však bylo třeba zpracovat dokumentaci novou. Dodal, že se při stavbě „*ukázalo, že se bude jednat o novou stavbu, ke které bude nutné žádat nové stavební povolení*“, a že stavba „*je ve vnějších obrysech dokončena a její rozměr se již nebude měnit.*“ Stěžovatel s odkazem na dokumentaci zpracovanou Ing. A. výslovně uvedl, že „*žádá o dodatečné stavební povolení.*“

[14] Stavební úřad následně usnesením ze dne 27. 5. 2019 přerušil řízení o odstranění stavby, výzvou ze dne 11. 6. 2019 stěžovatele vyzval, aby odstranil vady žádosti o dodatečné povolení stavby (tím, že ji doplní o výjimku ze stavební uzávěry a vyjádření orgánu územního plánování a uvede do souladu projektovou dokumentaci), a usnesením z téhož dne řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. V rámci kontrolní prohlídky ze dne 25. 7. 2019 a ústního jednání na místě stavby dne 22. 8. 2019 bylo zjištěno, že stavební práce pokračují.

[15] V rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné stavební povolení stavební úřad zdůraznil, že stěžovatelova stavba nebyla realizována v souladu s dokumentací Ing. arch. F., na jejímž základě bylo vydáno povolení v roce 1998, nýbrž je od počátku (bez územního rozhodnutí či souhlasu) realizována na základě dokumentace Ing. A., obsahující odlišné stavebně technické parametry, kdy zejména objem stavby je oproti objemu původně schválené chaty třikrát větší. S odkazem na zamítavé závazné stanovisko orgánu územního plánování stavební úřad shrnul, že stěžovatel neprokázal, že je stavba umístěna v souladu s cíli a úkoly územního plánování (jak požaduje § 129 odst. 3 stavebního zákona), pročež stavbu nelze dodatečně povolit.

[16] Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr stavebního úřadu, že stěžovatel neprokázal splnění podmínky v § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatelovo

tvrzení, že stavbu realizuje v rámci umístění a povolení z roku 1998, bylo podle něj vyvráceno zjištěními stavebního úřadu učiněnými na základě porovnání pořízené fotodokumentace s předloženou dokumentací. Bylo naopak prokázáno, že oproti dokumentaci Ing. arch. F. byl půdorys stavby rozšířen a její pozice pootočena, přičemž sám stěžovatel v rámci žádosti o dodatečné povolení stavby tvrdil, že tuto nevyhovující dokumentaci bylo třeba nahradit a že se jedná o novou stavbu vyžadující nové stavební povolení.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že řízení o dodatečném povolení stavby nebylo zatíženo vadami, které mu stěžovatel žalobou vytýkal. Výše rekapitulovaná skutková zjištění dostatečně spolehlivě odůvodňují závěr žalovaného, že stěžovatel neprokázal splnění podmínek vyžadovaných pro dodatečné povolení stavby. Uplatněnými námitkami se stěžovateli nepodařilo zpochybnit správnost postupu stavebního úřadu, který jeho žádost posoudil v souladu s jejím označením i obsahem jako žádost o dodatečné povolení celé stavby. Nahlížení na ni jako na žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením nebo žádost o dodatečné povolení pouze změn stavby nemá ve zjištěném skutkovém stavu oporu. Sám stěžovatel od počátku tvrdil, že stavbu sice realizuje na základě jejího umístění a povolení z roku 1998, avšak na základě projektové dokumentace z roku 2018. Své pozdější tvrzení, že stavbu realizoval v zásadě na základě původní dokumentace, od níž se odchýlil pouze v určitých aspektech, neprokázal, ani se mu nepodařilo zpochybnit zjištění, že parametry stavby jsou oproti původní dokumentaci výrazně odlišné. Namísto pokračování ve stavebních pracích (i přes výzvu a rozhodnutí stavebního úřadu) podle dokumentace rozporné s umístěním a povolením z roku 1998 bylo třeba upravit parametry stavby tak, aby byla vyhovující z hlediska kritérií posuzovaných orgánem územního plánování. Stěžovatelovo tvrzení, že mu nebude udělena výjimka ze stavební uzávěry, je spekulací, již nelze vyvrátit ani potvrdit. Z obsahu správního spisu nevyplývá důvodnost ani blíže nekonkretizované námitky nedostatečného poučení, jak již uvedl krajský soud.

[18] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že při rozhodování o dodatečném povolení stavby byl žalovaný povinen zohlednit výsledek řízení o přestupku, nebo že mu na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. 128766/2019/KUSK, a rozsudku krajského soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 55 A 89/2020-74, vzniklo legitimní očekávání.

[19] Ve zmíněném rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (umístění stavby bez územního rozhodnutí nebo souhlasu), a to z důvodu nesprávné právní kvalifikace jeho protiprávního jednání, které podle žalovaného naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona, tj. provedení stavby v rozporu se stavebním povolením. V rámci přestupkového řízení tedy žalovaný v zásadě dospěl k jinému závěru než v napadeném rozhodnutí, a sice že stavba je původně umístěné chatě natolik podobná, že ji nebylo třeba znovu umisťovat, respektive že se stavebnímu úřadu tuto skutečnost nepodařilo dostatečně prokázat.

[20] Jak vyplývá ze stěžovatelem zmíněného rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 89/2020-74, žalovaný následně rozhodnutím ze dne 25. 5. 2020, č. j. 066478/2020/KUSK, potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byl stěžovatel

pokračování

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. d) a g) stavebního zákona [pod písm. d) je provedení změny stavby bez stavebního povolení]. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, jejímž obsahem však podle krajského soudu byl v zásadě nesouhlas s výsledkem řízení o dodatečném povolení, k čemuž uvedl, že „rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného povolení stavby není s napadeným rozhodnutím v rozporu, jelikož obě rozhodnutí řeší odlišnou právní otázku. [...] Jakkoliv by jistě rozhodnutím žalovaného v obou věcech prospělo, kdyby tuto otázku (kterou žalobce namítal v obou řízeních) posoudily komplexně a vysvětlily, proč požadavek na dodatečné povolení stavby není v rozporu s chápáním činnosti žalobce jako prováděním stavby v rozporu se stavebním povolením, soud nepřekonatelný rozpor v obou rozhodnutích nevidí“ (bod 14 rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 89/2020-74).

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s citovanou argumentací krajského soudu v bodě 14 rozsudku č. j. 55 A 89/2020-74 i s jeho závěrem v bodě 42 napadeného rozsudku, že řízení o dodatečném povolení stavby a přestupkové řízení na sobě nejsou závislá, neboť jejich předmětem jsou odlišné právní otázky a rozdílné je též rozložení důkazního břemene. Zatímco v prvním případě je povinností žadatele prokázat splnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve druhém případě je povinností správního orgánu prokázat, že dotyčná osoba naplnila znaky skutkové podstaty přestupku. Liší se i míra prokazování, jež je ve standardním správním řízení založena na principu zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 5 A 142/2013-68, bod 47), naproti tomu „ve správním trestání je třeba pracovat s důkazním standardem „nade vši rozumnou pochybnost“ (rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 168/2022-30, publ. pod č. 4403/2022 Sb. NSS, bod 14). Může tedy nastat situace, kdy se žadateli nepodaří prokázat splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby (tak, aby o tom nebyly důvodné pochybnosti), a jeho žádost proto bude zamítnuta, současně se však ani správnímu orgánu nepodaří prokázat (nade všechnu pochybnost) spáchání tomu odpovídajícího přísnějšího přestupku, nýbrž pouze přestupku mírnějšího. Nejvyšší správní soud dodává, že závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby byl založen také na stanovisku orgánu územního plánování, který považoval stavební záměr podle nového projektu za nepřípustný, protože stavba svojí hmotou a výškou výrazně převyšuje parametry okolní zástavby a narušuje ráz chatové oblasti, proti čemuž však stěžovatel v žalobě vůbec nebrojil. Podstatné je rovněž to, že pravomocné rozhodnutí o přestupku bylo vydáno až několik měsíců po vydání napadeného rozhodnutí a pro soudní přezkum je rozhodný skutkový a právní stav právě k tomuto datu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z výše uvedených důvodů není stěžovatelův odkaz na § 73 odst. 2 správního řádu a judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se legitimního očekávání přiléhavý, ani není důvodná jeho námitka porušení zákazu dvojího trestání. Nepovolení stavby ani nařízení jejího odstranění není trestem.

[22] Jelikož stěžovatel nebyl úspěšný s námitkou vady správního řízení založené tím, že stavební úřad neposoudil jeho žádost o dodatečné povolení jako žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením podle § 118 stavebního zákona, považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné vypořádat námitku nesprávného výkladu tohoto ustanovení ze strany krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť to na výsledek aktuálního řízení nemůže mít vliv. Lze dodat, že krajský soud nepochybil ani tím, že se blíže nezabýval otázkou dodatečného povolení pouze části stavby, když z napadeného rozsudku

je dostatečně patrné, proč stěžovatelovu žádost nebylo možné vyhodnotit jako žádost o dodatečné povolení pouze části stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[24] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu